

Arrest

nr. 266 274 van 5 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 augustus 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 februari 2010 vraagt de verzoekende partij bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan een visum gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader. Zij wenst zich bij haar familie (ouders, broers en zussen) in België te voegen.

1.2. Op 15 september 2011 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.3. Op 5 oktober 2012 dient de verzoekende partij in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

1.4. Op 19 maart 2013 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 14 juni 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

1.6. Op 16 december 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 31 mei 2016 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter geplaatst.

1.8. Op 21 september 2017 wordt de verzoekende partij ambtshalve afgevoerd.

1.9. Op 18 oktober 2017 wordt de F-kaart van de verzoekende partij afgenomen.

1.10. Op 6 november 2017 vraagt de verzoekende partij om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.11. Op 28 november 2017 weigert de verwerende partij om de verzoekende partij terug te plaatsen in haar vorige administratieve toestand. Het beroep dat de verzoekende partij hiertegen indient, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 215 002 van 11 januari 2019.

1.12. Op 17 mei 2019 vraagt de verzoekende partij opnieuw om in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

1.13. Op 12 juli 2019 meldt de verwerende partij dat aan voormeld verzoek geen gunstig gevolg kan worden gegeven. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 230 360 van 17 december 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.13.

1.15. Op 27 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

1.16. Op 12 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.01.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

O De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader, de genaamde M.A.B.(...) (RR X) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die te hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40terde Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie worden de volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst dd. 29.05.2015 N.V. Compass Group Belgilux met bijhorende loonfiches voor de maanden maart 2020 tot augustus 2020; Loonfiches ISS Catering NV voor de maanden september 2020 tot januari 2021, als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon
- Verzendbewijzen van geld via Ria vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 31.05.2012, 06.02.2012, 02.04.2012, 30.04.2011, 28.05.2010, 03.10.2011, 30.11.2011, 30.10.2010, 29.04.2010, 31.08.2010, 30.03.2011, 30.12.2011, 29.07.2010, 30.06.2012, 29.06.2010, 30.09.2010, 31.05.2011, 28.02.2011, 29.11.2010, 10.04.2011
- Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene maar waar geen datum van verzending kan afgelezen worden

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, die is op geen enkele manier aangetoond.

De voorgelegde verzendbewijzen van geld zijn ondertussen al 10 jaar oud. Er wordt niet aangetoond dat betrokken net voor zijn aankomst in België ook nog financieel/materieel werd ondersteund door zijn vader, alsook hier in België zelf.

Er moet wel degelijk aangetoond worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader net voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27.01.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr, 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde bewijsstukken doet afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om • het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ' ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen.

Verzoeker heeft echter wel degelijk de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan. Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

“Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht

tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.2.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden aangetoond en genoegzaam bewezen.

Dat in casu verzoeker aan de in artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden heeft voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst.

Verzoeker werd nochtans eerder en meer bepaald op 16 december 2013, in het bezit gesteld van een F kaart n.a.v. van de aanvraag gezinshereniging die hij op 14 juni 2013 had ingediend met zijn Belgische vader.

Dat verzoeker op dat ogenblik 22 jaar oud was en hij bijgevolg had aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst, ten laste was van zijn vader en zijn vader over voldoende bestaansmiddelen beschikte om hem te onderhouden.

Dat verzoeker sinds 2013 ononderbroken in België verblijft en uiteindelijk zijn verblijfskaart verloor omwille van een onterechte ambtshalve schrapping.

Aangezien verweerder in 2013 van oordeel was dat verzoeker aan de voorwaarden voldeed om zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter Vw. goed te keuren, dienen de documenten welke verzoeker op dat ogenblik indiende, ook thans opnieuw gebruikt te worden bij de huidige aanvraag gezinshereniging van verzoeker.

Immers, indien verzoeker in 2013 aantoonde dat hij onvermogen was in het land van herkomst en ten laste van zijn vader, dient ook thans aangenomen te worden dat verzoeker in Afghanistan onvermogen is en ten laste was van zijn vader, aangezien er zich geen enkele wijziging heeft voorgedaan in de

situatie van verzoeker ten opzichte van Afghanistan en hij bovendien niet naar Afghanistan is teruggekeerd sinds 2013.

Er anders over oordelen, zou immers impliceren dat verzoeker bij zijn aanvraag in juni 2013 ook niet zou aangetoond hebben onvermogen te zijn en ten laste van zijn vader in het land van herkomst.

Dat ook de op dat ogenblik ingediende documenten thans nog steeds gelden.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen, nu geen rekening werd gehouden met de eerder door verzoeker ingediende documenten, die zich ongetwijfeld nog in zijn dossier bevinden en op grond waarvan zijn aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische vader in 2013 werd goedgekeurd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder geen rekening heeft gehouden met de eerder door verzoeker ingediende stukken, op basis waarvan zijn eerdere aanvraag gezinshereniging werd goedgekeurd.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele motivering geeft waarom geen rekening diende gehouden te worden met de eerder door verzoeker ingediende documenten en/of waarom deze documenten op heden niet voldoende zouden zijn om het onvermogen en het ten laste zijn van verzoeker in Afghanistan aan te tonen.

Immers, verweerder besliste eerder op grond van deze stukken de gezinshereniging aan verzoeker met zijn Belgische vader toe te staan en sindsdien hebben zich geen wijziging voorgedaan in de toestand van verzoeker in Afghanistan.

Dat verweerder dan ook minstens de bestreden beslissing dienaangaande diende te motiveren.

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, 30 mei 2017, nr. 187.756).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden op grond van een schending van artikel 62 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemeen van beginsel van behoorlijk bestuur, nl. de motiveringsplicht.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat de voorgelegde verzendbewijzen van geld inmiddels reeds 10 jaar oud zijn en niet werd aangetoond dat verzoeker net voor zijn aankomst nog financieel werd ondersteund, alsook in België zelf wordt onderhouden.

Ook terzake dient opgemerkt te worden dat verweerder deze stukken in 2013 wel voldoende achtte om het onvermogen en het ten laste zijn van verzoeker te aanvaarden.

Verzoeker verblijft sedert 2012 in België, nadat zijn visumaanvraag vanuit Islamabad werd afgewezen en hij zonder visum naar België is gekomen. Sindsdien verblijft verzoeker bij zijn vader en gezin in België.

Pas in 2013 werd de verblijfsaanvraag van verzoeker met zijn vader goedgekeurd en werd hij in december 2013 in het bezit gesteld van een F kaart.

Nadien heeft verzoeker gewerkt tot wanneer hij opnieuw zijn verblijfsrecht verloor in 2017. Sedertdien is hij opnieuw financieel afhankelijk van zijn vader.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins correct gemotiveerd is wanneer de verzendbewijzen van geld thans niet aanvaard worden, terwijl deze voorheen in 2013 wel voldoende werden geacht om de gezinshereniging toe te staan.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de eerder ingediende stukken en/of waarom deze stukken thans opeens niet meer worden aanvaard.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.6.

Dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met zijn Belgische vader in 2013 werd goedgekeurd op grond van de op dat ogenblik door hem ingediende documenten betreffende zijn onvermogen in Afghanistan en het ten laste zijn van zijn vader ten tijde van het verblijf in Afghanistan.

Dat verzoeker sinds 2013 niet naar Afghanistan is teruggekeerd en zijn situatie in Afghanistan dan ook niet gewijzigd is, zodat verzoeker nog steeds onvermogen is in Afghanistan.

Dat verzoeker sedert oktober 2017 niet meer over verblijfsdocumenten beschikt in België en hij dan ook op heden geen inkomsten (meer) heeft, zodat hij wordt onderhouden door zijn vader en ten zijnen laste is.

Dat de vader van verzoeker heeft aangetoond dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ook het bewijs van ziekteverzekering en het hebben van voldoende huisvesting werd aangetoond.

Dat bijgevolg aan alle in artikel 40ter Vw. vereiste voorwaarden in hoofde van verzoeker voldaan werd, zodat verzoeker in het bezit dient gesteld te worden van een F kaart.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 40bis juncto artikel 40ter Vw.

2.1.7.

Dat verweerder het redelijkheidsbeginsel in acht diende te nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd .

De redelijkheid vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. De overheid dient met andere woorden bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen op een redelijke wijze af te wegen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Dat verzoeker in 2013 aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van zijn vader in Afghanistan en hij sedert 2013 niet naar Afghanistan is teruggekeerd. Dat hij op grond van deze stukken in het bezit werd gesteld van een F kaart.

Dat de gehele familie van verzoeker (ouders, broer en zussen) in België verblijft en ook verzoeker in december 2013 in het bezit werd gesteld van een F kaart.

Dat verzoeker op grond van een onterechte ambtshalve schrapping zijn verblijfsrecht verloren heeft en hij sindsdien al het mogelijke heeft gedaan om opnieuw een verblijfsrecht te bekommen.

Dat verweerder zelf in een eerdere beslissing heeft gesuggereerd dat verzoeker een aanvraag conform artikel 40ter Vw. diende in te dienen.

Dat verweerder dan ook geenszins in alle redelijkheid kan stellen dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met zijn vader dient geweigerd te worden.

Dat verweerder dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er tevens sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel. “

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt in functie van haar Belgische vader. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij ouder is dan eenentwintig jaar, dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze financieel en/of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. Er wordt toegelicht welke stukken de verzoekende partij neerlegt als bewijs van de afhankelijkheidsrelatie. Daarna motiveert de verwerende partij dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dat zij immers niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen heeft voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Betreffende het onvermogen, stelt de verwerende partij dat dit op geen enkele manier is aangetoond. Betreffende de voorgelegde verzendbewijzen van geld motiveert de verwerende partij dat deze ondertussen al 10 jaar oud zijn en er niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij net voor

haar aankomst in België, alsook hier in België zelf nog financieel/materieel ondersteund werd door haar vader. De verwerende partij wijst erop dat wel degelijk dient te worden aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar vader net voor de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine. Voorts wijst de verwerende partij er nog op dat het gegeven dat de verzoekende partij sedert 27 januari 2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen, dat immers het loutere gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is/was, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is/was van de referentiepersoon, dat immers de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Voorts wordt gesteld dat geen van de andere voorgelegde bewijsstukken afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen en wordt besloten dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België verkrijgen op basis van gezinshereniging, dat het attest van immatriculatie dient te worden ingetrokken. Tot slot vestigt de verwerende partij er nog de aandacht op dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom geen rekening diende te worden gehouden met de eerder door haar ingediende documenten en/of waarom deze documenten op heden niet voldoende zouden zijn om het onvermogen en het ten laste zijn in Afghanistan aan te tonen, dat de verwerende partij geen enkele motivering heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de eerder ingediende stukken en/of waarom deze stukken thans opeens niet meer worden aanvaard, wordt verwezen naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.1.11.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn (…) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,(…)”

3.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar vader, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader.

De verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat het ten laste zijn voor een descendent ouder dan 21 jaar een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en niet in artikel 40ter van die wet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(…)

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, **beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn**, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Terwijl artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Zoals de verwerende partij terecht voorhoudt in de nota met opmerkingen, blijkt in weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt, uit de samenlezing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet aldus dat bloedverwanten in neergaande lijn van een Belg boven de leeftijd van eenentwintig jaar wel degelijk dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon. Immers zijn volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bepalingen van het hoofdstuk *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* van toepassing op de familieleden van een Belg, onder meer de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aldus *“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn”* mits zij de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd in de bestreden beslissing aldus correct overwogen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging reeds ouder was dan 21 jaar, zodat de verzoekende partij het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

3.1.5. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat *in casu* niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd voldaan, dat zij echter wel degelijk aan deze voorwaarden heeft voldaan, dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

beschikt, over voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke haar medische kosten zal dekken, dat zij verschillende documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is, dat zij meer bepaald een geregistreerde huurovereenkomst heeft voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering evenals van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon, dat uit deze documenten dan ook duidelijk blijkt dat de voorwaarden van het hebben van voldoende huisvesting, ziekteverzekering en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werd aangetoond en genoegzaam *bewezen*, dat *in casu* aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden werd voldaan, zodat de bestreden beslissing manifest foutief is waar gesteld wordt dat de aanvraag wordt geweigerd omdat zij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft voldaan.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat zij als descendent van een Belg die ouder is dan 21 jaar het bewijs dient te leveren dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Voorts wijst de Raad er nog op, zoals ook gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. In dit licht wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag van verblijf wordt geweigerd, dat de verwerende partij de andere voorwaarden niet volledig heeft onderzocht. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing manifest foutief is waar gesteld wordt dat de aanvraag wordt geweigerd omdat zij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft voldaan.

3.1.6. De Raad herhaalt dat aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs zal moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.1.7. *In casu* besloot de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt: *"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."*

3.1.8. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf rust aldus op twee motieven. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Anderzijds is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag, waarbij de Raad vaststelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat het dient te gaan om een afhankelijkheidsrelatie die bestaat tot op het moment van de aanvraag.

3.1.9. Het tweede motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Immers betwist de verzoekende partij geenszins dat zij afdoende dient aan te tonen, als persoon ouder dan 21 jaar, dat zij voorafgaand aan de aanvraag en tot op het moment van de aanvraag onvermogen was en financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Daargelaten de vraag of uit de eerder toegekende F-kaart op grond van een aanvraag gezinshereniging als descendent van ouder dan 21 jaar van de Belgische referentiepersoon blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, en daargelaten de vraag of het de verzoekende partij *in casu* toekomt aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing eveneens blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging (en tot op het moment van die aanvraag) financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon waardoor niet afdoende blijkt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, *in casu* haar vader, net voor de aanvraag gezinshereniging. Hieromtrent wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het onvermogen op geen enkele manier is aangetoond, dat de voorgelegde verzendbewijzen van geld ondertussen al 10 jaar oud zijn en dus niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij hier in België ook nog financieel/materieel gesteund werd door haar vader en dat de verzoekende partij sedert 27 januari 2021 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doch dat dit gegeven niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn op actieve wijze dient aangetoond te worden.

3.1.10. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing motiveert dat zij niet zou hebben aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst, dat zij nochtans op 16 december 2013 in het bezit werd gesteld van een F-kaart naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging met haar Belgische vader, dat zij op dat ogenblik 22 jaar oud was en bijgevolg had aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst, ten laste was van haar vader en haar vader over voldoende bestaansmiddelen beschikte om haar te onderhouden, dat zij sinds 2013 ononderbroken in België verblijft en uiteindelijk haar verblijfskaart verloor omwille van een onterechte ambtshalve schrapping, dat aangezien de verwerende partij in 2013 van oordeel was dat zij aan de voorwaarden voldeed om haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet goed te keuren, de documenten welke zij op dat ogenblik indiende ook thans opnieuw gebruikt moeten worden bij de huidige aanvraag gezinshereniging, dat immers, indien zij in 2013 aantoonde dat zij onvermogen was in het land van herkomst en ten laste van haar vader, ook thans dient aangenomen te worden dat zij in Afghanistan onvermogen is en ten laste was van haar vader, gezien er zich geen enkele wijziging heeft voorgedaan in haar situatie ten opzichte van Afghanistan en zij bovendien aldaar niet meer terugkeerde sinds 2013, dat er anders over oordelen immers zou impliceren dat zij bij haar aanvraag in juni 2013 ook niet zou hebben aangetoond onvermogen te zijn en ten laste van haar vader in het land van herkomst, dat ook de op dat ogenblik ingediende documenten thans nog steeds gelden, dat de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze werd genomen nu geen rekening werd gehouden met de eerder door haar ingediende documenten, die zich ongetwijfeld nog in haar dossier bevinden en op grond waarvan haar aanvraag gezinshereniging met haar Belgische vader in 2013 werd goedgekeurd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in zoverre voormelde kritiek gericht is tegen het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, deze kritiek niet dienstig is daar dit gericht is tegen een overtollig motief nu het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar betoog dat de documenten welke zij op dat ogenblik indiende ook opnieuw gebruikt dienen te worden bij de huidige aanvraag gezinshereniging, niet verduidelijkt op welke documenten zij doelt. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan op welke wijze documenten die neergelegd werden betreffende de onvermogenheid en betreffende het ten laste zijn naar aanleiding van de aanvraag in 2013, zouden kunnen bewijzen dat zij direct voorafgaand de aanvraag in 2021 effectief onvermogen is en financieel en/of materieel ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar toekwam voornoemde bewijzen bij haar aanvraag van 27 januari 2021 voor te leggen. Het komt de verzoekende partij toe om bij iedere aanvraag de nodige stukken te voegen die aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht in België te verkrijgen. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij het haar reeds toegekende verblijfsrecht verloren was en de aanvraag aldus niet volgt op een eerdere afwijzingsbeslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij als

bewijs van het ten laste zijn andere stukken dan deze opgesomd in de bestreden beslissing heeft voorgelegd in het kader van de voornoemde aanvraag van 27 januari 2021. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd.

In zoverre het betoog van de verzoekende partij kan beschouwd worden als een betoog gericht tegen het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden. De verzoekende partij betoogt dat zij op 16 december 2013 in het bezit werd gesteld van een F-kaart naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging met haar Belgische vader, dat zij op dat ogenblik 22 jaar oud was en bijgevolg had aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst, ten laste was van haar vader en haar vader over voldoende bestaansmiddelen beschikte om haar te onderhouden, dat aangezien de verwerende partij in 2013 van oordeel was dat zij aan de voorwaarden voldeed om haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet goed te keuren, de documenten welke zij op dat ogenblik indiende ook thans opnieuw gebruikt moeten worden bij de huidige aanvraag gezinshereniging, dat immers, indien zij in 2013 aantoonde dat zij ten laste was van haar vader, ook thans dient aangenomen te worden dat zij ten laste was van haar vader, gezien er zich geen enkele wijziging heeft voorgedaan in haar situatie ten opzichte van Afghanistan en zij bovendien aldaar niet meer terugkeerde sinds 2013. Echter uit het loutere feit dat zij in 2013 onvermogen en ten laste was van haar vader en uit de bewijzen van overschrijvingen van geld van meer dan tien jaar oud, alsook uit het feit dat haar situatie ten opzichte van Afghanistan niet gewijzigd is en zij niet meer terugkeerde aldaar, kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij direct voorafgaand haar aanvraag gezinshereniging van 27 januari 2021, terwijl zij aldus reeds jaren in België verblijft, effectief onvermogen was en ten laste was van haar vader. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de op dat ogenblik ingediende documenten thans nog steeds gelden. Het feit dat zij in 2021 niet aantoonde onvermogen te zijn en ten laste te vallen van haar vader, impliceert geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, dat zij bij haar aanvraag in juni 2013 ook niet zou hebben aangetoond op dat ogenblik voorafgaand de aanvraag en van in het land van herkomst onvermogen was en ten laste van haar vader was.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen nu geen rekening werd gehouden met de eerder ingediende documenten die zich in haar dossier bevinden en op grond waarvan haar aanvraag gezinshereniging met haar Belgische vader in 2013 werd goedgekeurd.

3.1.11. De verzoekende partij betoogt ook dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat waarom geen rekening diende te worden gehouden met de eerder door haar ingediende documenten en/of waarom deze documenten op heden niet voldoende zouden zijn om het onvermogen en het ten laste zijn in Afghanistan aan te tonen, dat immers de verwerende partij op grond van deze stukken de gezinshereniging aan haar met haar Belgische vader toestond en zich sindsdien geen wijzigingen hebben voorgedaan in haar toestand in Afghanistan.

De Raad herhaalt vooreerst dat in zoverre voormelde kritiek gericht is tegen het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, deze kritiek niet dienstig is daar dit gericht is tegen een overtollig motief nu het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In zoverre de kritiek aldus gericht is op het tweede motief en de verzoekende partij met haar betoog doelt op de eerder ingediende documenten, die ook bij de huidige aanvraag werden gevoegd, meer bepaald de verzendbewijzen van geld, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom deze documenten op heden niet voldoende zijn om het onvermogen en het ten laste zijn van de verzoekende partij aan te tonen, met name omdat de voorgelegde verzendbewijzen van geld ondertussen al 10 jaar oud zijn en er niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij in België zelf financieel/materieel werd ondersteund door haar vader, dat er wel degelijk moet aangetoond worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar vader net voor de aanvraag gezinshereniging. Het feit dat op grond van deze stukken in het verleden een verblijf in het kader van een gezinshereniging met haar vader werd toegestaan aan de verzoekende partij en er zich in haar

toestand in Afghanistan geen wijzigingen hebben voorgedaan, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

In zoverre de kritiek gericht is tegen het tweede motief en de verzoekende partij met haar betoog doelt op eerder ingediende documenten, die niet bij de huidige aanvraag werden gevoegd, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke documenten zij doelt. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan op welke wijze documenten die neergelegd werden betreffende de onvermogenheid en betreffende het ten laste zijn naar aanleiding van de aanvraag in 2013, zouden kunnen bewijzen dat zij direct voorafgaand de aanvraag in 2021 effectief onvermogen is en financieel en/of materieel ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat het haar toekwam voornoemde bewijzen bij haar aanvraag van 27 januari 2021 voor te leggen. Het komt de verzoekende partij toe om bij iedere aanvraag de nodige stukken te voegen die aantonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht in België te verkrijgen. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij het haar reeds toegekende verblijfsrecht verloren was en de aanvraag aldus niet volgt op een eerdere afwijzingsbeslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij als bewijs van het ten laste zijn andere stukken dan deze opgesomd in de bestreden beslissing heeft voorgelegd in het kader van de voornoemde aanvraag van 27 januari 2021. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd.

3.1.12. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing opwerpt dat de voorgelegde verzendbewijzen van geld inmiddels reeds 10 jaar oud zijn en niet werd aangetoond dat zij net voor haar aankomst nog financieel ondersteund wordt, alsook in België zelf onderhouden wordt. Zij merkt op dat de verwerende partij deze stukken in 2013 wel voldoende achtte om het onvermogen en het ten laste zijn te aanvaarden, dat zij sedert 2012 in België verblijft, nadat haar visumaanvraag werd afgewezen en zij zonder visum naar België kwam en sindsdien bij haar vader en zijn gezin verblijft, dat pas in 2013 de verblijfsaanvraag met haar vader werd goedgekeurd en zij in december 2013 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat zij nadien gewerkt heeft tot wanneer zij opnieuw haar verblijfsrecht verloor in 2017, dat zij sedertdien opnieuw financieel afhankelijk is van haar vader, dat de bestreden beslissing dan ook geenszins correct is gemotiveerd wanneer de verzendbewijzen van geld niet aanvaard worden terwijl deze voorheen in 2013 wel voldoende werden geacht om gezinshereniging toe te staan, dat de verwerende partij bovendien geen enkele motivering heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de eerder ingediende stukken en/of waarom deze stukken thans opeens niet meer worden aanvaard. De verzoekende partij herhaalt dat haar aanvraag gezinshereniging met haar Belgische vader werd goedgekeurd in 2013 op grond van de op dat ogenblik door haar ingediende documenten betreffende haar onvermogen in Afghanistan en het ten laste zijn van haar vader ten tijde van haar verblijf in Afghanistan, dat zij sinds 2013 niet naar Afghanistan is teruggekeerd en haar situatie dan ook niet gewijzigd is, zodat zij nog steeds onvermogen is in Afghanistan. Zij stelt ook nog dat zij sedert oktober 2017 niet meer over verblijfsdocumenten beschikt in België en zij dan ook op heden geen inkomsten (meer) heeft, zodat zij wordt onderhouden door haar vader en te zijnen laste is.

De Raad herhaalt ook hier dat in zoverre voormelde kritiek gericht is tegen het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, deze kritiek niet dienstig is daar dit gericht is tegen een overtollig motief.

Betreffende de kritiek dat de verwerende partij bovendien geen enkele motivering heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de eerder ingediende stukken en/of waarom deze stukken thans opeens niet meer worden aanvaard, kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in de punten 3.1.10. en 3.1.11.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de voorgelegde verzendbewijzen van geld in 2013 wel voldoende achtte om het onvermogen en het ten laste zijn te aanvaarden, herhaalt de Raad dat uit het loutere feit dat zij in 2013 onvermogen en ten laste was van haar vader en uit de bewijzen van overschrijvingen van geld van meer dan tien jaar oud, alsook uit het feit dat zij sedert 2012 in België verblijft en sindsdien bij haar vader en zijn gezin verblijft – wat overigens een loutere bewering is daar uit de niet betwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij pas op 27 januari 2021 (opnieuw) op het adres van haar vader gedomicilieerd is – en het feit dat zij in december 2013 in het bezit werd gesteld van een F-kaart naar aanleiding van de verblijfsaanvraag met haar vader, niet kan afgeleid worden dat de verzoekende partij direct voorafgaand haar aanvraag gezinshereniging van 27 januari 2021 effectief onvermogen was en ten laste was van haar vader. Waar de verzoekende partij lijkt te

willen laten uitschijnen dat zij voor haar komst naar België in 2012 en sinds haar aankomst in België tot op heden altijd ten laste is geweest van haar vader, spreekt zij deze stelling in haar verzoekschrift zelf tegen door aan te halen dat zij gewerkt heeft tot 2017. Betreffende de stelling dat zij, door het verliezen van haar verblijfsrecht in 2017, opnieuw afhankelijk is van haar vader, dat zij sedert oktober 2017 niet meer over verblijfsdocumenten beschikt in België en zij dan ook op heden geen inkomsten (meer) heeft, zodat zij wordt onderhouden door haar vader en ten zijnen laste is, wijst de Raad erop dat het ten laste zijn van de referentiepersoon niet automatisch kan afgeleid worden uit het verliezen van het verblijfsrecht dat in het verleden verkregen werd als familielid ten laste van de referentiepersoon en het verliezen van de tewerkstelling of het niet hebben van eigen inkomsten. Zo is het ook mogelijk dat de verzoekende partij ten laste is van een derde of dat zij niet of niet langer onvermogen is. De verzoekende partij moet het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader. De verzoekende partij toont met verzendbewijzen van geld van 10 jaar oud niet aan, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat zij hier in België, voorafgaand de aanvraag gezinshereniging van 27 januari 2021, financieel en materieel ondersteund wordt door haar vader. Eveneens wordt op terecht wijze gesteld dat ook het gegeven dat zij sedert 27 januari 2021 tot op het heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan deze vaststelling, dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder één dak woont.

Gelet op het voorgaande, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing dan ook geenszins correct is gemotiveerd wanneer de verzendbewijzen van geld niet aanvaard worden terwijl deze voorheen in 2013 wel voldoende werden geacht om gezinshereniging toe te staan.

Nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar Belgische vader, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, kan zij niet gevolgd worden waar zij stelt dat aan alle in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet vereiste voorwaarden in haar hoofde werd voldaan zodat zij in het bezit dient gesteld te worden van een F-kaart en is haar betoog dat haar vader heeft aangetoond dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en ook het bewijs van ziekteverzekering en het hebben van voldoende huisvesting werd geleverd, niet dienstig. Immers zijn de te vervullen voorwaarden van gezinshereniging, zoals ook gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, cumulatief. Voorts wordt er in dit licht in de bestreden beslissing op gewezen dat aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, de aanvraag van verblijf wordt geweigerd, dat de verwerende partij de andere voorwaarden niet volledig heeft onderzocht. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.13. Tot slot betoogt de verzoekende partij in het eerste middel dat zij in 2013 aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij onvermogen en ten laste was van haar vader in Afghanistan en zij sedert 2013 niet naar Afghanistan is teruggekeerd, dat zij op grond van deze stukken in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat haar gehele familie in België verblijft en ook zij in december 2013 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat zij op grond van een onterechte ambtshalve schrapping haar verblijfsrecht heeft verloren en zij sindsdien al het mogelijke heeft gedaan om opnieuw het verblijfsrecht te bekomen, dat de verwerende partij zelf in een eerdere beslissing heeft gesuggereerd dat zij een aanvraag conform artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet diende in te dienen, dat de verwerende partij dan ook geenszins in alle redelijkheid kan stellen dat haar aanvraag gezinshereniging met haar vader dient geweigerd te worden.

Op grond van artikel 40*ter* *iuncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet de verzoekende partij het bewijs leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader. Indien zij dit bewijs niet levert, wat zoals blijkt uit wat voorafgaat niet onterecht of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld, kan geen verblijfsrecht op voormelde grond verkregen worden. Het loutere feit dat de gehele familie van de verzoekende partij in België verblijft doet hieraan geen afbreuk en dit feit op zich leidt ook niet tot de vaststelling dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat de bestreden beslissing onredelijk is daar zij in 2013 aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij onvermogen en ten laste was van haar vader in Afghanistan en zij sedert 2013 niet naar Afghanistan is teruggekeerd, dat zij op grond van deze stukken in het bezit werd gesteld van een F-kaart, gaat zij er aan voorbij dat zij op 21 september 2017 ambtshalve geschrapt werd waarna zij haar verblijfsrecht verloor. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij wanneer de

verzoekende partij opnieuw, na het verliezen van haar verblijfsrecht, een aanvraag tot gezinshereniging indient in functie van haar Belgische vader zij opnieuw het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, waarbij zij niet enkel dient aan te tonen in het verleden ten laste te zijn geweest van haar vader doch ook op het ogenblik van het indienen van de nieuwe aanvraag. Immers dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt.

Waar de verzoekende partij meent dat het onredelijk is te stellen dat haar aanvraag gezinshereniging met haar vader dient geweigerd te worden gelet op het feit dat zij op grond van een onterechte ambtshalve schrapping haar verblijfsrecht heeft verloren en zij sindsdien al het mogelijke heeft gedaan om opnieuw het verblijfsrecht te bekomen, kan de Raad enkel vaststellen dat deze feiten geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De kritiek dat er sprake is van een kennelijk onredelijke situatie gelet op een onterechte ambtshalve schrapping en de stelling dat zij sindsdien al het mogelijke heeft gedaan om opnieuw het verblijfsrecht te bekomen, lijkt gericht tegen het verlies van de F-kaart alsook tegen de beslissingen tot weigering tot het terugplaatsen van de verzoekende partij in haar vorige administratieve toestand, doch niet tegen de motieven van de *in casu* bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 januari 2020 opnieuw een vraag tot herinschrijving en een vraag om opnieuw in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst, heeft gericht aan de stad Gent. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat hieromtrent reeds een beslissing werd genomen.

De Raad wijst erop dat het feit dat de verwerende partij zelf in een eerdere beslissing heeft gesuggereerd dat de verzoekende partij een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet diende in te dienen, aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doet. Het loutere feit dat de verwerende partij suggereert een verblijfsaanvraag in te dienen conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet alsook het feit dat de verzoekende partij nog geen antwoord mocht ontvangen op haar laatste aanvraag tot herinschrijving – minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier – leidt er overigens niet toe dat een weigeringsbeslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Immers dient de verwerende partij steeds na te gaan bij het indienen van een aanvraag of aan alle vereiste voorwaarden voor het verkrijgen van het verblijfsrecht is voldaan.

3.1.14. De verzoekende partij toont met voorgaand betoog niet aan dat het motief dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag foutief of kennelijk onredelijk is noch dat dit gestoeld is op onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.1.15. Het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging effectief onvermogen was en financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, wordt door de verzoekende partij aldus niet weerlegd. Dit motief is *an sich*, het weze herhaald, voldoende om de bestreden beslissing te schragen. Zelfs indien de kritiek op het motief dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen en ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst gegrond is, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De kritiek van de verzoekende partij op dit laatstgenoemde motief, zoals naar voren gebracht in het eerste middel, dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

3.1.16. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Afghanistan ononderbroken samen met zijn ouders. Ook na zijn aankomst in België woont hij sedert 2012 samen met zijn ouders. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van

een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr; 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft in Afghanistan steeds samengewoond met zijn vader en vormt vanaf zijn aankomst in België een gezin met zijn vader, moeder en broers en zussen. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging

(EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Afghanistan geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22 van de Grondwet voorziet in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.2.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.5. De verzoekende partij betoogt dat zij de zoon is van de Belgische referentiepersoon en in Afghanistan ononderbroken samenwoonde met haar ouders, dat zij ook na haar aankomst in België sedert 2012 samenwoont met haar ouders, dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin. Zij stelt dat zij in Afghanistan steeds heeft samengewoond met haar vader en vanaf haar aankomst in België een gezin vormt met haar vader, moeder, broers en zussen. Zij wijst er tot slot nog op dat haar vader in België verblijft en zij ten laste is van haar vader.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende in functie van haar Belgische vader. Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moet leveren dat zij *“ten laste”* is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in deze zaak, het weze herhaald, haar Belgische vader.

Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip *“ten laste”* – met name dat aangetoond dient te worden dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging – verschillen in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. De voormelde wettelijke verblijfsvoorwaarde houdt derhalve een impliciete toetsing van artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (*‘ten laste’* zijn).

In deze zaak blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...)niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging (...) ten laste was van de referentiepersoon”*. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat deze vaststelling overeind blijft en voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn, zoals bepaald in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor de verzoekende partij geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar vader wordt derhalve niet aangetoond. Ook ten aanzien van de andere familieleden toont de verzoekende partij door enkel te stellen dat zij in België een gezin vormen, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij sinds 27 januari 2021 – waardoor aldus niet zonder meer blijkt dat de verzoekende partij in België sedert 2012 samenwoont met haar ouders – staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader (ouders), volstaat niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari

2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). De verzoekende partij toont zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid *in casu* niet (of niet voldoende) aan. De verzoekende partij betoogt dat zij ten laste is van haar vader, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat zij onvoldoende heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen is en dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van haar vader. Uit het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij geenszins heeft aangetoond dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische vader en/of overige familieleden, wordt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar vader en/of overige familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verblijfsaanvraag ten einde gezinshereniging te bekomen door de verzoekende partij geenszins werd ingediend in functie van haar moeder, broers en/of zussen, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze het weigeren van de verblijfsaanvraag in functie van haar vader, een schending kan vormen van het recht op een gezinsleven met haar overige familieleden.

3.2.6. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. In die zin kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing disproportioneel is en het beoogde doel geenszins evenredig is met de nadelen welke de beslissing voor haar en haar gezin teweeg brengt, dat zij in Afghanistan geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven gelet op het feit dat haar vader in België verblijft en zij van hem ten laste is en dat de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen waarbij het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing put buiten elke redelijkheid staat tot het nadeel dat zij erdoor ondergaat.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij enkel het verblijf werd geweigerd maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet gedwongen gescheiden van haar vader/gezin/familie. Het betoog betreffende de scheiding van het gezin en de moeilijkheden die een verwijdering naar het land van herkomst zouden teweegbrengen, is in die zin dan ook niet dienstig.

3.2.7. De verzoekende partij wijst er nog op dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat het EHRM beschouwt dat in het kader van een verwijdering een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in het recht op een privéleven. Zij vervolgt dat zij een eigen privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 van het EVRM valt, dat de belangenafweging dan ook niet op redelijke wijze is geschied en geenszins heeft geresulteerd in een fair balance tussen haar belang en het algemeen belang van de samenleving.

Vooreerst herhaalt de Raad dat de verzoekende partij enkel het verblijf werd geweigerd maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er op dat in het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang een aantal elementen in rekening worden genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins de omvang van haar banden in België toelicht.

Zo er al sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

3.2.8. Wat er ook van zij, in de mate de verzoekende partij aldus wenst voor te houden dat de gemachtigde ook rekening diende te houden met en een belangenafweging diende door te voeren in het licht van een eventueel gezins- of familieleven met haar andere familieleden of van een eventueel privéleven, wijst de Raad erop dat de thans voorliggende aanvraag slechts was gestoeld op een voorgehouden gezins- of familieleven van de verzoekende partij met haar Belgische vader en niet op enig ander gezins- of familieleven of privéleven. Het door de verzoekende partij gevraagde verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan dan ook onmogelijk worden toegekend op grond van zulk gezins-, familie- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.2.9. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, wordt evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt.

3.2.10. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER